

Станислав ПЕТКОВСКИ

АХ, ОХРИД, АХ

Летото е период за опуштање, период за резимирање и период за патување. Ако Македонецот одлучи да патува, овој пат низ Македонија, ќе биде потребно сепак да одлучи своите нерви и трпение, претходно уште од март и април, да ги извежба. Познато е, на пример, барем така нè учеле, дека воздишката е знак дека веќе е совладан ридот и дека е време за одмор, некој вид објаснување, меѓу другите, за името на Охрид. Така и јас годинава имав воздишки за олеснување и за олеснетост, кога за прв пат "по не знам кој пат" бев во Охрид и констатирав дека "сепак немаат ренде".

Првото изненадување ме очекуваше на Горна Порта, кога бараа пропусница за да можам да дојдам со автомобил до една од куќите на брегот за да ги растоварам куферите. Имено, немам пропусница, а овој новитет е воведен токму пред сезоната, иако со години без вакви "сертификати" стигнувавме до саканата дестинација, а потоа во интерес на просторот, го препаркирав автомобилот во некој од паркинзите на градот. Но, овој пат "не може!!!". Ете, така, по дипломатско преговарање, издејствував една "само уште овој пат" за сепак да немам дебакл за време на почетокот на одморот во мојата Македонија. Потоа автомобилот го препаркирав на познати и официјални паркинг места во градот, но не на паркинзи, туку на места каде што може да се паркира. И, ете еден помлад човек со потврда, "ливче" без фискална сметка, а и не верувам дека е сè регуларно, го кине ливчето и ми наплатува паркинг. Се чудам, како може да ми наплатува паркинг на

јавно место, кое не е ограден паркинг и однапред предвиден за тоа?

Но, што ќе се расправам, сакам одморот добро да ми почне. Но, не престанувам да се чудам, како градов сака да привлече туристи кога безобразно наплатува сè и тоа што треба и тоа што не треба. Чекај, си велеам, како може да ми наплатува паркинг на јавно земјиште од градот каде што има улица и места за паркирање, а тоа не е паркинг, нема рампа и никој не ја гарантира безбедноста на автомобилот? Одговорот е: ете така! Многу едноставен одговор кој нуди и подобри варијанти. Така можеби е и ова можност на охридските градски власти да им дадам идеја. Кај Подмолје нека стават рампа, па кој оди кон Охрид да му наплатуваат, може и поголема тарифа доколку се изјасни за подолг престој. Ако има стан во Охрид, тогаш уште поголема тарифа, бидејќи нема многу да троши во градот.

Но, како и да е, иако бев горд на нашиот град Охрид за посетителите кои беа до пред еден месец, за Карерас, за Шелдон, кога еве, најпосле, малку покачената популарност ќе треба секој да ја плати на најразлични начини и тоа безобразни. Добро е што сепак луѓето се љубезни и пријатни и не постои оној од порано традиционален анимозитет кон скопјаништа, кои го "загадвет" езерото.

Ми почнува одморот и си велеам дека како и да е, тоа е за нашиот град, за нашиот туризам, но "не со тие куршуми", или преведено, не на таков начин, безмалку начин кој ја навредува интелигенцијата на посетителот. Како резиме на ова морам да ја спомнам и мојата болка во врска со плоштадот. Тагувам веќе половина година по стариот камен на ох-

ридскиот плоштад, кој сега како сведок и компарација на тоа што сме изгубиле можеме да го сретнеме во уличката кога се оди кон "Антико".

Седам и го набљудувам плоштадот, кој е како подготовка за одбојкарско игралиште со високи рефлекторски ноќни сијалици, за "ноќни натпревари", но ете до нив едни други ниски и со внатрешна структура на ламбата како за одбрана од комарци.

Но, тоа не е сè, има и други со бели топки, заостанати од социјализмот, но и тие се тука за да го задоволат проектот "Марино-Ѓурино". Во тој проект се вклопуваат мермерните плочки на улицата од шеталиштето, по која или се лизгаш, или те асоцира на мал надгробен споменик. Широчината на плоштадот ја забележуваме со промена на плочките во павер елементи, кои веќе можат да се видат на плоштадите во сите градини низ Македонија. Исклучителна архитектонска уравниловка. Од перспективата на "Летница" го гледам градот, плочките, сијалиците, подигнатиот плоштад, гледам некој друг град како на него да се учеле приправници од градско живеење, и сепак се радувам.

Сепак, ми останаа, моите луѓе од Охрид, тие и понатаму се истите мили пријатели и "засага врз нив никој нема направено интервенција во простор", за среќа тие ми се истите. Си размислувам, можеби ова некој архитект, или дизајнер ќе требаше да го пишува, но најпосле ова излезе од мене како долгогодишен пријател на Охрид и негов "туристички соработник", по принципот дека неколку децении трошам пари таму некаде надвор од нашиот Охрид.